

IZ ISTE EDICIJE

Margaret Mičel, SUTRA JE NOVI DAN

Natanijel Hotorn, SKERLETNO SLOVO

Štefan Cvajg, NESTRPLJIVO SRCE

Fjodor Dostojevski, KOČKAR

Vilijam Šekspir, HAMLET

Vilijam Šekspir, ROMEO I JULIJA

Čarls Dickens, TEŠKA VREMENA

Ivo Andrić, NA DRINI ČUPRIJA

Boris Pasternak, DOKTOR ŽIVAGO

Virdžinija Vulf, GOSPOĐA DALOVEJ

Virdžinija Vulf, TALASI

Fjodor Dostojevski, BELE NOĆI / JADNI LJUDI

Fjodor Dostojevski, ZAPISI IZ MRTVOG DOMA

Sinkler Luis, DODSVORT

Tomas Hardy, POVRATAK IZ TUĐINE

DŽON
KLELAND

FANI HIL

USPOMENE DEVOJKE ZA UŽIVANJE

Preveo s engleskog
Aleksandar I. Spasić

■ Laguna ■

Naslov originala

John Cleland

FANNY HILL

Memoirs of a Woman of Pleasure

Translation copyright © za srpsko izdanje 2025, LAGUNA

FANI HIL

Prvo pismo

Gospo,

Sedam, eto, da Vam pismom pružim neporeciv dokaz za to da Vaše želje smatram neodložnim zapovestima. Ma koliko, dakle, taj zadatak mogao biti nezahvalan, predložiću Vam sva ona sramotna razdoblja svog života, iz kojih sam se napokon izdigla u sreću punog blagoslova što ga snaga ljubavi, bogatstvo i sreća podariti mogu; budući još u cvetu mladosti, nisam prestara da se dokolicom što mi je pružaju veliko spokojstvo i obilje služim za dalje negovanje one razboritosti koja prirodno nije za prezir, a koju sam bila ispoljavala čak i sred vira raspusnih užitaka u koji bejah bačena; zahvaljujući njoj imala sam prema osobama i običajima toga sveta uvek više obzira no što je to uobičajeno među nesrećnim pripadnicama mojega zanata, jer one, gledajući na sve razmišljanje ili umnost kao na svog najvećeg neprijatelja, oturaju ih što dalje od sebe ili ih nemilosrdno uništavaju.

Kako su mi nasmrt mrski svi nepotrebno dugi uvodi, neka Vam u tu svrhu ovoliko posluži i, ne objašnjavajući to ničim drugim doli željom da Vas pripremim za sagledanje

razvratnog dela mog života, pišem s istom slobodom s kakvom sam taj život vodila.

Istina! Čista, gola istina jeste jedina prava reč; i neću davati sebi truda da je zavijam u koprene od svile, već ću okolnosti i zbivanja slikati onakve kakve sam ih uistinu doživljavala, ne mareći ako pritom kršim one zakone pristojnosti koji nikad nisu ni bili stvoreni za takve nesputane prisnosti poput naših; a Vi imate i previše razumevanja, previše znanja o samim *izvornicima* da biste cifrasto i neprikladno frktali na njihove slike. Najdičniji ljudi, oni prvorazrednog i izuzetno tananog ukusa, neće se libiti da svoje lične odaje ukrašavaju nagostima, premda ih, saobrazno uobičajenim predrasudama, ne moraju smatrati prikladnima za stepenište ili salon.

S ovolikim i dovoljnim uvodom upuštam se pravce u svoju ličnu povest. Devojačko mi ime beše Fransis Hil. Rodili su me, u seocetu kraj Liverpula, u Lankašajru, roditelji krajnje siromašni i, kako s detinjim poštovanjem verujem, krajnje čestiti.

Moj otac, koji udove svoje beše tako osakatio da se nije mogao baviti napornijim vidovima argatovanja na selu, zarađivao je, pletenjem mreža, oskudna sredstva za život, koja nije baš mnogo uvećavalo obdanište što ga je majka držala za devojčice iz susedstva. Roditelji su mi nekoliko dečice izrodili, ali nijedno nije doživelo neke godine, sem mene, koju je priroda darovala savršeno zdravom građom.

Moje je obrazovanje, sve do posle četrnaeste, bilo sasvim prostonarodsko; sve se svodilo na čitanje – ili, bolje, sricanje – kakve nečitke žvrljotine, i na nešto malo običnih kućanskih veština; i tako se sva moja vrlina temeljila na potpunom nepoznavanju poroka, i na onoj sramežljivosti svojstvenoj našem polu u tom osetljivom razdoblju života kad stvari

svojom novinom uznemiravaju ili plaše više no ičim drugim. Ali tada se taj strah prečesto leči na štetu bezazlenosti, kada gospođica, malo-pomalo, prestaje da na muškarca gleda kao na grabljivu zver koja će je proždrti.

Moja sirota majka je svoje vreme tako potpuno delila između svojih učenica i sitnih domaćih briga da ga je vrlo malo mogla trošiti na moje vaspitanje, nemajući, usled sopstvene bezazlenosti prema svakom zlu, nikojeg uputa niti pomisli da me od ikakvoga valja štititi.

Ulazila sam u petnaestu godinu kada me zgodi najveće od svih zala: gubitak dragih mi roditelja, što ih oboje, u razmaku od nekoliko dana, odnese velike boginje. Otac se predstavio prvi, ubrzavajući time majčinu smrt; tako sam ostala nesrećno siroče bez prijatelja (jer se moj otac, budući zapravo iz Kenta, tamo bio slučajno naselio). Svirepa bolestina, koja se za njih pokazala kobnom, bila je i mene dohvatila, ali tako blago i milostivo da sam ubrzo bila izvan opasnosti, pošteđena ikakvog njenog traga, vrednost čega tada još nisam znala. Preskoćicu ovde opis prirodnog bola i jada koje sam osetila u toj pretužnoj prilici. Avaj! nešto vremena i lakomislenost moga uzrasta razvejaše, i to prebrzo, moje premisli što mi odmah behu turene u glavu – da odem u London i tamo potražim službu, u čemu mi behu obećani sva mogućna pomoć i svaki potreban savet izvesne Estere Devis, mlade žene koja je u naše selo bila došla kod prijatelja, a imala se, posle nekoliko dana, vratiti kući, u grad.

Kako u selu nije među živima preostao niko dovoljno zabrinut šta će sa mnom biti da bi ma kako prigovorio toj mojoj nakani, i kako me je žena koja se posle smrti roditelja pobrinula o meni čak podsticala da se svojih namera držim, ubrzo sam odlučila da se bacim u široki svet, uputivši se u London da bih *potražila svoju sreću*, a ta želja je, uzgred

rečeno, upropastila više pustolovnog muškinja i ženskinja sa sela negoli što ih je ikad održala ili podigla.

A Estera Devis me nije malo podsticala i mamila da s njom okušam sreću, podbadajući moju detinjastu radoznalost lepim prizorima koji se u Londonu dadu videti: čudima i znamenitostima, kraljem i kraljevskom porodicom, lepim komadima i operama – ukratko, svim razonodama do kojih se moglo doći unutar njenog životnog kruga, a ova je pojedinost, više od svega drugog, sasvim zavrtela moju detinju glavu.

Sada ne mogu da se bez osmeha setim bezazlenog divljenja, začinjenog, čak, trunkom zavisti, s kojom smo mi sirote seoske devojčice, čija se ni crkvena ni mrtvena odeća nije uzdizala iznad rublja od grubog platna i haljina od sukna, buljile u Esterine uštirkane haljine, kape oivičene čipkom širokom čitav palac, gizdave trake i cipele sa srebrotkanim uzicama; zamišljale smo da sve to u Londonu raste i bere se, što je umnogome doprinelo mojoj rešenosti da pokušam doći do svog dela tog blaga.

Međutim, moja želja da se nađem u društvu jedne takve gradske žene beše beznačajna prema pobudama koje su Esteru navodile da se o meni stara na putovanju do Londona, jer mi je ona, shodno svom maniru i stilu, govorila kako je nekoliko devojaka iz tog kraja zauvek obezbedilo sebe i sve svoje: čuvajući svoju vrlinu, neke su tako zadivile svoje gospodare da su se oni njima oženili, i držali im kočije, pa su živele srećno i na visokoj nozi: a neke su, može biti, postale i vojvotkinje; sve je to pitanje sreće, pa zašto ne bih i ja, kao što su druge? Mnoštvo drugih obaveštenja s istom svrhom učini me nestrpljivom da započnem svoje punonadežno putovanje i da što pre napustim mesto u kojem, iako mi beše rodno, nije živio nijedan rođak za kim bih razložno

zažalila, a koje je za mene postalo nepodnošljivo usled izlaska iz najobzirnije pažnje na ledeni vetar milosrđa, što me je dočekao čak i u kući jedine prijateljice od koje sam mogla da očekujem bar trunku brige i zaštite.

Ona je, međutim, bila toliko dobra prema meni da je uspela da u novac pretvori sve što mi je ostalo po namirivanju dugova i pogrebnih troškova, te da mi, pri mom polasku, preda u ruke sav moj ubogi imetak; a ovaj se sastojao od vrlo ograničene garderobe, spakovane u laki kovčeg, te osam gvineja* i sedamnaest šilinga u srebru; novac je bio smešten u budelar s oprugom, kao najveće blago što sam ga ja dotad uopšte videla, te nisam mogla ni zamisliti da je uopšte moguće iscrpsti ga; a zaista sam još bila toliko obuzeta radošću što sebe vidim kao gospodaricu tako neizmerne svote da sam vrlo malo pažnje posvetila dobrim savetima koji su mi uz nju bili dati.

Pošto su, dakle, za Esteru i mene bila zauzeta mesta u kočijama za London, prošla sam kroz vrlo nevažan prizor opraštanja, u kojem sam, između tuge i radosti, ispustila suzu-dve, te iz istih razloga beznačajnosti preskačem preko svega što mi se desilo na putu, kao što su kočijaševo pijano zurenje u mene i smutnje koje su u vezi sa mnom kovali neki putnici, a koje je osujetila budnost moje čuvarice Estere. Jer ona se, da budem pravična, materinski o meni brinula, istovremeno tražeći da zauzvrat prihvatim na sebe sve putne troškove, koje sam ja podmirila s krajnjom bodrošću, smatrajući se veoma joj zahvalnom za takvu pogodbu.

Zaista se Estera brinula da nam ništa ne naplate previše, niti da nam se nameću, kao i da prođemo što štedljivije jer rasipnost svakako nije bila njen porok.

---

* Gvineja – stari engleski zlatnik u vrednosti od 20 do 21 šilinga. (Prim. prev.)

Bilo je već prilično pozno letnje večer kada smo našim sporim vozilom, iako desetopregom, stigli u grad London. Dok smo prolazili širokim ulicama koje su vodile do ciljne gostionice, tandrkanje kočija, vreva, gomile pešaka, ukratko, sav novi prizor radnji i kuća, u isti me mah ushitiše i omamiše.

No, možete zamisliti kako sam razočarana i zaprepašćena bila kada smo stigli do gostionice i naše stvari bile stovarene i predate nam, a kada se moja saputnica i zaštitnica Estera Devis, koja se prema meni na putu ponašala krajnje brižno, nikakvim prethodnim znacima ne pripremivši me za ošamućujući udarac koji sam imala zadobiti, kada se, kažem moja jedina uzdanica i prijatelj u tom tuđem mestu odjednom stala čudno i hladno držati prema meni, kao da se grozi da bih joj mogla postati breme.

Umesto da mi, dakle, ponudi svoju dalju pomoć i dobre usluge, čemu sam se nadala, i što mi nikad nije bilo potrebije, ona je, izgleda, zaključila da se obaveza prema meni potpuno oslobodila time što me je bezbedno dovela do kraja puta; i ne videći u takvom svom postupku prema meni ništa neprirodno niti mimo reda, počeo me grliti kao za rastanak, dok ja bejah tako preneražena, tako gromom ošinuta da nisam imala dovoljno ni hrabrosti ni prisebnosti da joj bar pomenem čemu se nadam ili šta očekujem od njenog iskustva te poznavanja mesta u koje me je dovela.

Dok sam tako stajala otupela i nema, što je ona bez sumnje pripisivala brizi zbog rastanka, muku mi je možda tek neznatno olakšala sledećom besedom: sada, kad smo bezbedno dospele u London, i ona mora otići svojoj kućici, savetuje mi da se po svaku cenu i ja negde što pre smestim; ne moram se bojati da neću naći dom; ovde ima više mesta nego parohijskih crkava; ona mi preporučuje da se obratim nekom posredničkom uredu, ali će i sama, ako čuje za nešto

---

zgodno, da me nađe i obavesti; u međuvremenu, ja treba da nađem neki privatni smeštaj i dam joj na znanje gde me može naći; ona mi želi svako dobro, u nadi da ću uvek imati dovoljno snage da ostanem poštena i ne obrukam svoje roditelje. S tim rečima se od mene oprostila i ostavila me, uistinu prepuštenu samu sebi, osloncu nesigurnom baš koliko sam se čvrsto pouzdavala u nju – olako me je ostavila, baš kako sam se i ja njoj bila predala.

Napuštena, dakle, sama, potpuno bedna i bez ikoga svog, počela sam izuzetno bolno osećati svu ozbiljnost tog razdvajanja koje se zbilo u jednoj sobici gostionice; i tek što mi je, valjda, okrenula leđa, a jad što ga bespomoćna osetih u tim čudnim okolnostima provali iz mene u poplavi suza, čime sam umnogome olakšala svom srcu; ipak sam i dalje ostala ošamućena i potpuno zbunjena, ne znajući šta da činim sa sobom.

U taj mah je ušao jedan od poslužitelja i samo uvećao moju nesigurnost pitavši me, sasvim kratko, da li nešto želim, na što ja nevino odgovorih da mi ništa ne treba. Ali sam ga zapitala gde bih se mogla smestiti za tu noć. On reče da će porazgovarati s gazdaricom, te ona dođe i suvo mi, ni najmanje se ne upuštajući u nevolju u kojoj je videla da se nalazim, reče da postelju mogu dobiti za jedan šiling, kako bih se – pošto ona pretpostavlja da u gradu imam prijatelja (tu ja uzalud uzdahnuh!) – sutra ujutru mogla postarati za sebe.

Neverovatno je kako će se tričavih uteha ljudska duša uhvatiti i u najvećim nevoljama. Obezbeđenje tek pukog prenoćišta za tu jednu noć smirilo je moje paklene muke; a stideći se da gostioničarku upoznajem s tim da u gradu nemam prijatelja kojima bih se obratila, u sebi odlučih da koliko sutra ujutru odem u posrednički ured za koji sam

imala uput ispisan na poleđini neke pesme koju mi je poklonila Estera. Računala sam da ću tamo saznati za neko mesto podesno za devojkicu sa sela, gde bih se bar koliko-toliko sredila pre no što se istopi moja nevelika imovina; a što se nekog dobrog mesta tiče, Estera mi je često ponavljala da bi ono moglo zavisiti od njene sreće da mi ga nađe; otud, ma koliko da sam bila pogođena time što me je ostavila, nisam sasvim prestala da se u nju pouzdajem, već sam čak počela dobrodušno premišljati da je njen postupak sasvim ispravan, i da me je samo moja životna neukost navela da ga shvatim onako kako sam isprva činila.

Shodno tome, sledećeg jutra sam se obukla, najčistije i najurednije što mi je dozvoljavala moja seoska garderoba, pa se – pošto sam gazdarici, uz naročite preporuke, poverila svoj kovčežić – usudih da iziđem na ulicu, te tako, bez teškoća većih od onih što su se i dale očekivati za jednu jedva petnaestogodišnju seljancicu, kojoj je svaki natpis ili dućan bio živa zamka za oči, stigoh najzad do željenog ureda.

Držala ga je postarija žena, koja je sedela za tezgom i posetioce primala s velikom i vrlo urednom knjigom pred sobom; nekoliko listova je već bilo ispisano naložima za posao. Pristupih toj važnoj ličnosti, ne dižući oči i ne gledajući ljude oko sebe, koji su tu čekali istim poslom kao i ja; duboko sam se poklonila i potrudila se da odmucam kakva me je muka dovela.

Pošto me je saslušala, s ozbiljnošću i strogim izrazom nekog sitnog državnog ministra, i pošto je odmah videla ko sam, osmotrivši me celu jednim pogledom, gospođa ništa ne odgovori, već mi odmah zatraži šiling unapred; kad ga je dobila, reče mi da su zaposlenja za žene veoma retka, naročito budući da izgledam preslabo građena za teži rad, ali da će ona ipak pregledati svoju knjigu i videti šta može da

učini za mene; najzad zatraži da malo sačekam dok usluži neke druge mušterije.

Na to ja ustuknuh za korak, izuzetno duboko povređena objavom koja je u sebi nosila tako ubistvenu neizvesnost kakvu u svojim prilikama nisam mogla lako da podnesem.

Uskoro, skupivši više hrabrosti i nastojeći da nekako odvratim svoje sumorne misli, usudih se da malo podignem glavu i pogledam naokolo po sobi; oči mi se najzad susretoše s pogledom jedne dame (jer takvom ju je proglasila moja krajnja bezazlenost), koja je sedela u čošku odaje, pod somotskim ogrtačem (*nota bene*, usred leta), ali bez šešira; bila je dundasta, crvenog lica, stara oko pedeset godina.

Zurila je u mene kao da bi me proždrala očima, razgledajući me od glave do pete; ni najmanje ne hajući za pometnju i rumen što ih je u meni izazvalo takvo njeno radoznalo posmatranje, a koji su za nju, nema sumnje, bili ponajbolja preporuka i potvrda moje podesnosti za njene nakane. Posle kraćeg vremena, tokom kojeg su moje držanje, osoba i čitavo obličje bili podrobno osmotreni – a koji sam pregled ja, opet, pokušala da učinim što povoljnijim za sebe, uspijajući se, izvlačeći vrat i dajući licu najljupkije moguće izraze – gospođa mi pristupi i reče s krajnjom čednošću:

„Vi, dušo, sigurno želite mesto, zar ne?“

„Da, moliću“, rekoh, uz poklon do tla.

Na to mi ona predoči da je tu upravo došla da potraži sluškinju, i da veruje kako bih to mogla da budem ja, uz malo njenih pouka; i reče da bi već sami moj izgled mogla da uzme kao preporuku, a da je London zao, poročan grad, pa da se ona nada kako bih ja bila poslušna i klonila se rđavog društva; ukratko, rekla mi je sve što bi jedan stari gradski žitelj mogao da smisli, a što je bilo mnogo više nego što je potrebno da se sludi neiskusna devojkica sa sela, koja se plaši da postane ulična

skitnica, te rado prihvata prvo ponuđeno utočište, naročito od jedne tako ozbiljne dame materinskog izgleda – jer me je moja laskava mašta bila uverila da je moja nova gospodarica upravo takva. I tako sam doista bila unajmljena pred nosom one dobre žene koja je držala ured za posredovanje, a čije prepredene osmehe i sleganje ramenima nisam mogla da ne zapazim, naivno ih tumačeći kao znake zadovoljstva što sam tako brzo našla zaposlenje. Međutim, kako sam kasnije imala da saznam, te su se veštice veoma dobro razumele, i ured je bio pijaca koju je gospođa Braun, moja poslodavka, često posećivala u potrazi za svežom ribom koja bi se tu mogla naći na korist njenih mušterija i njenu vlastitu.

Gospođa je, međutim, bila toliko zadovoljna svojim pazarom da me je – plašeći se, pretpostavljam, da joj, usled nekog boljeg saveta ili kakve slučajnosti, ne izmaknem iz ruku – krajnje uslužno kočijama odvezla do moje gostionice; tamo je sama pošla po moj kovčeg, koji su joj odmah predali, zahvaljujući mom prisustvu, bez ikakvih dvoumica ili pitanja o tome kuda idem.

Pošto je i to okončano, ona naloži kočijašu da vozi do jedne radnje kod Crkve Svetog Pavla, gde mi je, za poklon, kupila par rukavica; najzad je kočijašu naložila da vozi do njene kuće u ulici *** a on nas, shodno uputima, iskrca na njenom pragu, pošto sam uz put bila razgaljivana i zabavljana naizgled najprihvatljivijim budalaštinama, bez ijedne rečice iz koje bih mogla zaključiti išta drugo doli da sam, zahvaljujući najvećoj mogućnoj sreći, dospela u ruke najplemenitije gospodarice, da ne kažem prijateljice, koju mi je vasceli svet mogao ponuditi. I tako sam na njena vrata ušla s najpunijim poverenjem, likujući i obećavajući sebi da ću, čim se malo sredim, upoznati Esteru Devis sa svojom jedinstvenom srećom.

Možete biti sigurni da dobro mnjenje o mom zaposlenju nije bilo umanjeno slikom vrlo dopadljive gostinske sobe, s leđa kuće, u koju sam uvedena, i koja mi se činila veličanstveno nameštenom jer nikad nisam ni videla sobe bolje od onih običnih, po drumskim mehanama. Bili su tu dva velika pozlaćena ogledala i jedna polica za pića, na kojoj me je nekoliko tanjira, postavljenih tako da odmah padnu u oči, sasvim zasenilo i konačno ubedilo da sam jamačno dospela u neku vrlo uglednu porodicu.

Tu moja gazdarica započe svoju priču, govoreći mi da moram biti dobro raspoložena i s njom sasvim slobodna; da me ona nije uzela za običnu sluškinju, koja rinta po kući, već gotovo za svoju družbenicu, te da će mi, ako budem dobra devojka, biti dvadesetostruka majka; na sve to sam ja odgovarala samo najdubljim i najnespretnijim naklonima, sa po којom ubačenom rečcom, kao: „Da! Ne! Svakako!“.

Uskoro moja gazdarica pozvoni i u sobu uđe kršna služavka koja nam je otvorila vrata.

„Evo, Marta“, reče gospođa Braun, „upravo sam ovu mladu ženu unajmila da se brine o mom rublju. Pođi sad i pokaži joj njenu sobu. I nalažem ti da se prema njoj ophodiš s poštovanjem kakvo bi ukazala meni jer mi se devojka veoma dopada i ne znam šta bih sve za nju učinila.“

Marta, prava arhiopajdara, naučena na ovakve smicalice, savršeno je shvatila njen mig, pa me pozdravi nekakvim polunaklonom i pozva me da pođem za njom; pokazala mi je pristojnu sobu, nekoliko stepenika iznad gostinske, u kojoj se nalazio lep krevet. U njemu treba, kako mi reče Marta, da spavam s jednom plemenitom mladom gospom, gospodaričinom rođakom, koja će, u to je bila sigurna, biti neizmerno dobra prema meni. Onda se Marta upustila u tako nategnute pohvalnice svojoj dobroj gazdarici! svojoj

slatkoj gospodarici! i kako sam srećna bila da nađem na nju! bolju nisam mogla ni da poželim! Sve takve neke preteranosti i same bi pobudile sumnju kod svakoga sem tupavice kakva sam ja bila. Za mene je život bio potpuna novost, pa sam svaku njenu reč uzimala zdravo za gotovo, baš onako kako je ona htela da je primim; no uviđala je s kakvim se oštroumljem mora nositi, i tačno me je odmeravala, na svoj način me zaludujući pričom kako bi mi omilila moj kavez i učinila me slepom za rešetke.

Sred tih lažnih objašnjenja o prirodi moje buduće službe ponovo su nas pozvali dole, u istu gostinsku sobu, gde je sto bio postavljen za troje; uz gospodaricu je sada bila jedna od njenih najmilijih devojaka, znameniti poslovođa kuće, čije je zaduženje bilo da zauzdava i do binjektaša* privodi mlade omice poput mene. Zato je, i u tom cilju, rečeno da sa njom delim postelju, a da bi joj dala šira ovlašćenja, velepoštovana predsednica našeg vaspitnog doma dodelila joj je zvanje rođake.

Ovde sam podvrgnuta drugom pregledu, koji se završio potpunim odobravanjem gospođice Feb Ers, moje tek imenovane starateljke, čijoj sam brizi i obuci srdačno preporučena. Sad je već i ručak bio iznet na sto i gospođa Braun, nastojeći da se prema meni ophodi kao prema družbenici, ubrzo suzbi, tonom koji isključuje svako osporavanje, sve moje vrlo skromne i zbunjene pobune protiv sedanja za isti sto s njenim gospodstvom, što, kako mi je kazivalo moje neveliko vaspitanje, nikako ne može biti dobro niti se priliči.

Za stolom su uglavnom razgovarale dve dame, sve u dvosmislicama, ubacujući slatka uveravanja za mene, sve sa svrhom da se moje zadovoljstvo sadašnjim okolnostima ojača i učvrsti; a uvećati ga nisu mogle – tolika sam novajlička bila.

---

* Binjektaš (tur.) – kamen s koga se uzjahuje konj. (Prim. ur.)

Beše utanačeno da se držim svoje sobe i nekoliko dana ne pojavljujem dok mi ne pribave odeću prikladnu za svojstvo gospodaričine družbenice, u kojem sam imala nastupiti; još su napomenule da bi mnogo šta moglo zavisiti od prvih utisaka moje pojave; i kako su dobro prosudile, izgledi da seljačku odeću zamenim londonski gizdavom učiniše mi odredbu o zatočenju sasvim prihvatljivom. Međutim, istina je da gospođa Braun nije marila što bi me iko mogao videti ili govoriti sa mnom, bilo da su u pitanju njene mušterije ili njene „srne“ (kako je nazivala tim mušterijama nuđene devojke); nego je ona najpre htela da obezbedi dobar pazar za moje devičanstvo, koje sam, po svemu sudeći, bila stavila u službu njenog gospodstva.

Mimoilazeći trenutke nevažne za glavni tok priče, preskočiću vreme do leganja; provela sam ga sva ushićena izgledima koji su se preda mnom otvarali u lagodnom službovanju kod dobrih ljudi; a pošto smo se, po večeri, već spremale za postelju, gospođica Feb, zapazivši kod mene izvesnu nelagodnost da se pred njom svučem i da u košulji legnem s njom u krevet, priđe mi i, raskopčavši mi kragnu i haljinu, ohrabri me da sama nastavim svlačenje. I dalje crveneći što me vidi nagu, samo u košulji, požurila sam da se sakrijem pod pokrivač. Feb se na to nasmejala i nije joj dugo trebalo da legne uza me. Imala je oko dvadeset i pet godina, po njenom krajnje sumnjivom svedočenju, kojim je, po svemu sudeći, morala prećutati dobru deceniju, uzimajući u obzir, isto tako, sve pustošenje što su ga dugo habanje i vruća voda morali naneti njenoj građi, i koje je već bilo dovelo – to beše na prvi pogled jasno – do onog stanja precvalosti u kojem poslenice njenog zanata već moraju da misle pre na to kako da nađu negoli kako da izaberu društvo.

Čim je legla uz mene, ta gazdaričina dragocena zamenica, koja nikad nije prepuštala nijednu priliku za blud, okrete se meni, zagrlj me i poljubi s velikim žarom. Iskustvo beše novo, i beše neobično; ali ne nalazeći u tome ništa drugo doli čistu plemenitost – koja se, sudila sam, mogla na londonski način upravo tako izražavati – odlučih da ne zaostajem za njom, pa joj uzvratih zagrljaj i poljubac sa svim žarom koji poznaje čista nevinost.

Podstaknuta time, ona dade krajnje slobodnog maha šakama i poče da šara po svem mom telu, pipajući, stežući i pritiskajući, što me je više grejalo i iznenađivalo novinom negoli zapanjivalo ili plašilo.

Laskave pohvale što ih je mešala sa tim dodirima nisu malo doprinele da se potkupi moja pasivnost; ne poznajući zlo, nikakvoga se nisam plašila, naročito pošto je sve sumnje u svoje ženstvo razbila stavivši mi šake na svoje dojke, koje su labavo visile, obimom i oblinom dovoljno razlučujući njen pol – bar za mene koja nikad pre nisam imala prilike za poređenje...

Ležala sam, dakle, sasvim mirno i krotko, kako je samo poželeti mogla, sve dok njena sloboda ne poče da u meni budi samo čuvstvo nekog čudnog i dotad mi nepoznatog zadovoljstva. Svaki delić mog tela bio je otvoren, izlažući se raskalašnom lutanju njenih šaka, koje po meni lizahu poput plamenova, kraveći sobom svu hladnoću.

Moje grudi – ako nije previše smelo nazvati tako dva tvrda, čvrsta, tek napupela brežuljčica, koja su tek počela da se pokazuju, ili da im dodir išta znači – zaposliše i zabaviše za neko vreme njene šake, dok one, kliznuvši naniže po glatkoj površi, nisu napipale meko svilasto paperje, koje se tek nekoliko meseci ranije pojavilo da ukrasi umilni breg toga

područja, obećavajući da raširi prijatni štitnik nad središtem najizuzetnijeg osećaja, što je dotad bilo središte najbeslovesnije nevinosti. Poigravajući se, pokušavala je da uprede i uplete mlade vlati te mahovine, koju je priroda izumela i za korist i za ukras.

Međutim, ne zadovoljavajući se tim spoljnim oblastima, ona polazi ka središtu, i počinje da grabi, da se šunja i najzad pokušava da uvuče svoj prst u najosetljivije mesto, i to na takav način da bih ja, da prethodno nije napredovala blagim stupnjevima koji su me raspalili preko svake moći sramežljivosti da se odupre takvoj navali, svakako skočila iz postelje i zavikala za pomoć protiv čudnih nasrtaja.

Umesto toga, njeni sladostrasni dodiri raspališe novu vatru, koja je harala po mojim žilama, ali se svom žestinom sticala u tom središtu što joj ga je priroda namenila, a gde su sada neke tuđe ruke prvi put bile zabavljene pipanjem, stiskanjem, previjanjem usnica i njihovim ponovnim otvaranjem, s jednim prstom između njih, sve dok joj jedno glasno „Ooohhh!“ nije predočilo da me povređuje – tamo gde joj je uskost nekorišćenog prolaza prečila iole dublji prodor.

U međuvremenu, ispruženost mojih udova, moja protezanja, uzdasi, ubrzano disanje, sve se to združivalo da iskusnu raspusnicu uveri da sam više zadovoljna negoli povređena njenim postupcima, koje je vazda začinjavala novim poljupcima i usklikima kao što su „Oh! kako si divna!... Kako će srećan biti čovek koji te prvi učini ženom!... Oh! da sam ja taj muškarac, tebe radi!...“ Sve takve i slične iskidane izraze prekidala je neobuzdanim vatrenim poljupcima kakve ne znam da li sam ikad doživela od drugog pola.

Ja sam, opet, sva bila zaneta, pometena, izbezumljena; ta nova osećanja behu za mene prejaka. Moja raspaljena i

uzbunjena čula dovodila su me u duboku pometnju, koja me je lišavala svake slobode rasuđivanja; suze radosnice navirale su mi na oči, donekle blažeći vatru što je po meni harala.

Čini se da je sama Feb – preiskusna, dobro uvežbana Feb, kojoj su svi oblici i sredstva uživanja bili poznati i pri-sni – nalazila u tom upražnjavanju svoje veštine zavodenja mladih devojaka neko posebno zadovoljenje jedne od onih ćudljivih sklonosti ukusa koje se ne mogu objasniti. Ne bi se moglo reći da je ona mrzela muškarce, pa da ih, čak, nije i pretpostavljala vlastitom polu; ali kad god bi naišla na ovakvu priliku, zasićenost uživanjem na poznatom putu, kaogod, možda, i potajna predrasudnost, navodili bi je da iz te prilike izvlači najveće moguće zadovoljstvo, bez obzira na pol. Imajući to u vidu, sada već sasvim sigurna da me je svojim dodirima dovoljno raspalila za svoje namere, ona nežno smota posteljne pokrivače naniže i ja ugledah sebe kao od majke rođenu, budući da mi je košulja bila podignuta do vrata, a nisam imala ni snage ni osećaja da se suprotstavim. Čak je i moje jarko rumenilo izražavalo više želju negoli smernost, dok je sveća, ostavljena upaljena (svakako ne slučajno), osvetljavala sve moje telo.

„Ne!“, reče Feb, „ne smeš, slatka devojčice, ni pomisliti da sva ta blaga sakriješ od mene. Neka mi se vid gosti koliko i dodir... Moram i očima gutati te mile, gipke grudi... Pusti da ih ljubim... Nisam ih se nagledala... Da ih još ljubim... Kako je čvrsto i glatko to belo meso! Kako divno izvajano... Pa te tanane dlačice!... Oooo! daj da vidim tu malu, dragu, nežnu pukotinu!... To je previše, ne mogu više da izdržim!... ja moram... moram...“

Tu me ona zgrabi za ruku i stavi je – lako ćete već pogoditi gde. Ali kakva razlika u stanju jedne iste stvari!... Široki gustiš žbunastih uvojaka obeležavao je sasvim zrelu, potpunu

ženu. Duplja do koje je dovela moju šaku ovu lako proguta, a čim ju je osetila u sebi, Feb poče da se trza napred-nazad, tako se brzo tarući da ja uskoro povukoh ruku, vlažnu i lepljivu, dok se Feb, u isti mah, posle nekoliko dubokih uzdaha i srceparajućih jauka, unekoliko smiri, pa nas, poljubivši me kao da ispušta dušu, ponovo pokri posteljinom.

Kakvo je zadovoljstvo imala ne mogu reći; ali znam da sam ja te noći uhvatila prve iskre prirode koja se budila, prve predstave o bestidnosti i o tome da su upoznatost i opštenje s opakima vlastitog pola često po nevinost kobni koliko i zavodljivost drugoga. Ali da nastavim. Kada je povratila smirenost, u kakvoj ja nipošto nisam mogla da uživam, Feb mi lukavo predoči sve što je bilo potrebno da se u celini ostvare nakane moje vrle gospodarice u vezi sa mnom. A po mojim odgovorima, izvučenim iz čiste, nepretvorne prirode, nije imala nimalo razloga da se ne nada najvećem mogućnom uspehu, u meri u kojoj je on zavisio od moje neukosti, lakoumnosti i strastvene građe.

Posle dosta dugog razgovora moja posteljna drugarica ostavi me da se odmorim i ja zaspah, sasvim iscrpena snažnim čuvstvima u koja tek što sam bila uvedena; tada mi priroda (koja je bila previše razgrejana i uzbuđena da bi se stižala bez utaživanja žudnje na ovaj ili onaj način) olakša muke jednim od onih divnih snova čija zanosnost teško da je ikada manje vredna od one stvarnih radnji.

Probudila sam se oko deset ujutro, savršeno raspoložena i osvežena. Feb se bila probudila pre mene, pa me upita, najljubaznije, kako sam, kako sam se odmorila i da li sam spremna za doručak, izbegavajući, u isti mah, da ikakvim podsećanjem na noćna zbivanja u postelji uvećava zbrku u kojoj je videla da se nalazim. Rekoh joj da ću, ako želi, rado ustati da se prihvatim svakog posla koji bi bila spremna da